

Պարույր Սևակ

Իրիկնամուտ

Իր արդուզարդից օրը մերկացավ`
Խափշիկուհու պես,
Ու մնաց այնպես, ինչպես կար` սևո՛ւկ:
Աստղերը վերում`
Շնիկների պես,
Պագեցին կրկին:
Ցրտեց:
Լույսերը հետո՛ կվառվեն:
Օրվա այս պահին
Մեղք է գբաղվել որևէ գործով:
Մեղք է մինչև իսկ շոյել ու սիրել:
Թո՛ղ գսպանակված ու ամենամուտ լռությունը գա,
Ու նրա շնչից`
Թորքերի նման դանդա՛ղ ուռչելով`
Ամանեղենը թո՛ղ խոհանոցում ինքն իրեն գնգա,
Իսկ քարանձավում մեր ականջների
Թո՛ղ չղջիկի պես ձայները քնեն,
Եվ աստվածները զարթնեն մեր հոգում`
Մեզ հաշտեցնելով ցրտին ու մթին...
Ի՛նչ լավ է, որ դու
Չես ապրել սիրո արվարձաններում

Եվ միայն նրա կենտրոնը գիտես:

Ի՛նչ լավ է, որ քո

Նորածնորեն դիզված մազերում

Ունես հնաբույր բարության հետքեր՝

Թելեր սպիտակ:

Ի՛նչ լավ է, որ դու լռում ես կողքիս՝

Անտառաբնակ արհիսի նման,

Իսկ քո տամկացած աչքերում հիմա

Թառում են ահա փոքրիկ փաայաններ...

Ափսո՛ւ... ուրեմըն՝ լույսերն են վառվում:

26.XI.1963թ.

Երևան